சிந்தனை
தொகுதி vi இதழ் iii – 1994

யாழ்ப்பாண இராச்சியமும் 1591ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற நல்லூர் உடன்படிக்கையும்

சோமேசசுந்தரி கிருஷ்ணகுமார்

ஐரோப்பிய ஆதிக்கப்படர்ச்சியின் தாக்கங்களை மிக ஆரம்பத்தில் இருந்தே எதிர்கொண்ட நாடுகளுள் ஒன்றாக இலங்கை அமைகின்றது. 1498 ஆம் ஆண்டில் இந்தியக் கரையை அடைந்த போர்த்துக்கேயர், பதினாறாம் நூற்றாண்டின் மிக ஆரம்பத்திலேயே இலங்கைக்கும் வந்தனர். அவ்வேளையில் இலங்கையில் மூன்று பிரதான இராச்சியங்களும் பல வன்னிச் சிற்றரசுகளும் இருந்தன. போர்த்துக்கேயரின் ஆரம்பகாலத் தொடர்புகளும், நடவடிக்கைகளும் கரையோர இராச்சியங்களான கோட்டை, யாழ்ப்பாணம் ஆகியவற்றுடனேயே ஏற்பட்டிருந்தன. காலப்போக்கில் இப்பகுதிகளில் போர்த்துக்கேயரின் ஆதிக்கம் படிப்படியாக வளர்ச்சிபெற்றுச் சென்று இறுதியில் நேரடி ஆட்சி நிறுவப்படுவதையும் காணலாம். இவ்விரு இராச்சியங்களினதும் அரசியல், பொருளாதார, சமூக, சமய நிலைகள் சில வழிகளில் ஒத்த போக்கினையும் சில வழிகளில் வேறுபட்ட பண்புகளையும் உள்ளடக்கியிருந்தன. இதனால் இவ்விரு பகுதிகளில் இடம்பெற்ற அரசியல் மாற்றங்களும் ஒத்த, வேறுபட்ட தன்மைகளைக் கொண்டிருந்தன. கோட்டை இராச்சியம் 1597ஆம் ஆண்டில் போர்த்துக்கேயரின் நேரடி ஆதிக்கத்தின் கீழ்ச்சென்றது. யாழ்ப்பாண இராச்சியம் 1619ஆம் ஆண்டிலே போர்த்துக்கேயரின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ்ச்சென்றது. இவ்விரு இராச்சியங்களிலும் போர்த்துக்கேயரின் ஆதிக்கம் கட்டம் கட்டமாகவே அபிவிருத்தி அடைந்தது. அந்தவகையில் போர்த்துக்கேயருக்கும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பிலும், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் அரசியல் வரலாற்றிலும் ஒரு முக்கிய கட்டத்தினைக் குறித்து நிற்பதாக 1591 ஆம் ஆண்டு நல்லூர் உடன்படிக்கை அமைகின்றது.

கோட்டை இராச்சியத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற வாசனைத் திரவியங்கள், போர்த்துக்கேயர் அப்பகுதியின் மீது அதிக கவனம் செலுத்துவதற்கு ஏதுவாயமைந்தது. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் போர்த்துக்கேயரின் கவனத்தை ஈர்க்கக்கூடிய பொருட்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் தம் கீழ்த்திசைப் பேரரசைப் பாதுகாக்கும் அவசியம் ஏற்பட்டபோதே இவ்வரசின்மீது கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினர். இவ்வரசின் புவியியல் அமைவிடம், கேந்திர முக்கியத்துவம், தென்னிந்திய தொடர்புகள் என்பவை அவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும். பிற்பட்ட காலத்திலேயே யாழ்ப்பாண அரசு பொருளாதார நோக்கிலும் புறக்கணிக்கக்கூடியதல்ல என்றவிடயம் உணரப்

பட்டது. (Abeysinghe, T,1980. p.2) யானை ஏற்றுமதியில் யாழ்ப்பாண அரசு சிறப்பிடம் வகித்தது.

மன்னார்ப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களுக்கும் தென்னிந்திய கரையோரப் பகுதி மக்களுக்குமிடையில் இருந்த தொடர்புகள், அங்கு மதமாற்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வழிசெய்தது. அதற்கு எதிராக யாழ்ப்பாண அரசன் மேற்கொண்ட நடவடிக்கை போர்த்துக்கேய, கத்தோலிக்க செயற்பாடுகளுக்கு ஒரு சவாலாகவே அமைந்தது. இவற்றின் காரணமாக 1560 ஆம் ஆண்டில் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாண அரசின் மீதான முதலாவது படையெடுப்பை மேற்கொண்டனர். அப்படையெடுப்பு, அக்காலத்தில் போர்த்துக்கேயரின் கீழ்த்திசைப் பேரரசுக்கான இராஜப் பிரதிநிதியாயிருந்த கொன்ஸ்தாந்தினோ த பிரகன்சா என்பவன் தலைமையில் இடம்பெற்றது. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றி மன்னனைப் பதவி நீக்குவது என்ற நோக்கில் செய்யப்பட்ட இப்படையெடுப்பு தோல்வியில் முடிந்தது. ஆயினும் யாழ்ப்பாண அரசின் ஒரு பகுதியாக விளங்கிய மன்னாரைப் போர்த்துக்கேயரின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் அது கொண்டுவந்தது. இதனால் அப்பிரதேசத்தின் முத்துக்குளிப்பு நடவடிக்கைகள் அவர்கள் வசம் சென்றது. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் கடல் வர்த்தகத்தின் மீதும் குறிப்பிடத்தக்களவு மேலாதிக்கம் பெறமுடிந்தது. அத்துடன் யாழ்ப்பாண அரசின் அரசியல் விடயங்களிலும் தலையீடுகள் செய்யமுடிந்தது.

இலங்கையில் போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சிக்காலம் பற்றிய விடயங்களை இரண்டு சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள், பல்வேறு போர்த்துக்கேய ஆதாரங்களையும் பயன்படுத்தி எழுதி உள்ளனர். பேராசிரியர் சந்திரா த சில்வா என்பவர் 'இலங்கையில் போர்த்துக்கேயர்' (The Portuguese in Ceylon 1617 - 1638, Colombo, 1972.) என்ற நூலையும், பேராசிரியர் ரிகிரி அபயசிங்க 'இலங்கையில் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சி' (The Portuguese Rule in Ceylon (1594 - 1612 Colombo, 1966) போர்த்துக்கேயரின் கீழான யாழ்ப்பாணம் (Jaffna under the Portuguese Colombo 1986) ஆகிய நூல்களையும் எழுதினர். இவற்றில் 1591 இற்கு முன்பிருந்தே போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாண அரசர்களிடமிருந்து திறையாகக் குறிப்பிட்டளவு யானைகளை அல்லது அதன் பெறுமதிக்குச் சமமான பணத்தினைப் பெற்றுவந்தனர் என்பதைக் காட்டியுள்ளனர். பேராசிரியர் ரிகிரி அபயசிங்க அவர்கள், 'மன்னாரிலிருந்த போர்த்துக்கேயர்கள் வருடாந்தம் பத்து யானைகளை அல்லது அதற்குப் பெறுமதியான பணத்தினைத் திறையாகப் பெற்றார்கள். இது எப்பொழுது தொடக்கம் வழங்கப்பட்டது எனத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் 1582இல் இருந்து வழங்கப்பட்டதென்பதை நிச்சயிக்க முடிகின்றது' எனக் கூறுகின்றார் (Abeysinghe, T.1986. p.2) பேராசிரியர் சந்திரா த சில்வா, 'யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் 1580 களில் இருந்து வருடாந்தம் இரண்டு யானைகளைப் போர்த்துக்கேயருக்குத் திறையாக வழங்கி வந்தனர்.' (de Silva, C.R 1972 p.202) எனக் கூறுகின்றார். எவ்வாறாயினும் யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் 1591ற்கு முன்பிருந்தே போர்த்துக்கேயர்களுக்குத் திறையாகவோ அன்றிக் கொடுப்பனவாகவோ யானைகளை வழங்கி வந்தனர் எனக் கொள்ளலாம்.

1591ஆம் ஆண்டில் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணம் மீதான இரண்டாம் படையெடுப்பை மேற்கொண்டனர். இவ்வேளையில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மன்னனாகப் புவிராஜபண்டாரம் பரராஜசேகரம் என்பவன் இருந்தான். இவன் முதலாம் சங்கிலியன் (1519 - 1560) பின் ஆட்சிக்கு வந்து 1561 – 1570 வரையிலும் ஆட்சி நடத்திய பின், போர்த்துக்கேயர் உதவியுடன் பெரியபிள்ளை என்பவன் ஆட்சியைப் பெற்றுக்கொண்டமை காரணமாகப் பதவி நீக்கப்பட்டவனாவான். மீண்டும் 1582 தொடக்கம் ஆட்சி நடத்தி இம் மன்னன் போர்த்துக்கேயருக்கும் கத்தோலிக்க மதத்

திற்கும் எதிரான கடும்போக்கினைக் கடைப்பிடித்தான். போர்த்துக்கேயருக்கு எதிரான சக்திகளுடன் இணைந்து இம் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டான்.

அவனது நடவடிக்கைகள் பற்றி திரினிடாடே சுவாமிகள் கூறுமிடத்து 'புவிராஜ ராஜு' என்ற மன்னன் தனது மக்களைச் சிறு காரணங்களுக்காவும் கொலைத் தண்டனைக்கு உட்படுத்தும் கொடியவனாக இருந்தான். போர்த்துக்கேயருக்கும், கிறிஸ்துவின் நம்பிக்கை கொண்டவர்களுக்கும் பெரும் எதிரியாக விளங்கியதோடு அவனது பகுதிகளில் எமது மதப்பணிகளை மேற்கொள்ளவும் அனுமதிக்காதிருந்தான். அத்துடன் எமது எதிரிகளுக்கு உதவி செய்தான் என்கிறார்.

("This barbarous tyrant was so insolent that he had taken the name of Puni (Puvi) Raja Raju, which means King of Kings of earth He was so cruel that on the slightest pretext he put his vassals to death. He was so great an enemy of the Portuguese and of the Faith of Christ that he never allowed a Religious in his territories. Moreover he profited by every occasion to favour our enemies .. ")
(Trinidade: P ,1972. p.185.)

மற்றுமோர் முற்பட்ட போர்த்துக்கேய வரலாற்றுக் குறிப்பில் இருந்து, 'இக் குடா நாட்டின் ஆட்சியாளன் கண்டி, கொழும்பு ஆகிய பகுதிகளில் இடம்பெற்ற கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு ஆதரவு வழங்கியதன் காரணமாக அக்காலத்தில் போர்த்துக்கேய இராஜப் பிரதிநிதியான அல்புகூர்க்குகே, இம்மன்னனைத் தண்டிப்பதில் கவனம் செலுத்தினான். "... The ruler of this Peninsula, probably encouraged thereto by the troubles in which the Portuguese were involved in the Kandyan territories and in the vicinity of Colombo, rebelled against the suzerainty (actual or nominal) of the Portuguese, when therefore Mathias de Albuquerque returned to India in May 1591 as one of the first matters to engage his attention was the punishment of this rebel King. "
(Couto - p. 393 - 4)

இவ்வாறு போர்த்துக்கேயருக்கு எதிரான தீவிரமான எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட புவிராஜ பண்டாரம், மன்னாரில் இருந்து போர்த்துக்கேயரை விரட்டும் வகையில் தொடர்ந்து தாக்குதல்களை மேற்கொண்டு வந்தான்.

1591 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் மீதான படை நடவடிக்கை அந்திரே பெற்றாடோ த மென்டன்கா (Andre furtade de Mendonca) என்பவன் தலைமையில் நடத்தப்பட்டது. இவ்வேளையில் மன்னார் மீதான தாக்குதலில் புவிராஜ பண்டாரம் கள்ளிக்கோட்டை சமோரின் உதவியைப் பெற்றிருந்தான். படையெடுப்பாளர்கள் மன்னாரைப் பாதுகாத்ததுடன், யாழ்ப்பாணம் மீதான நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்தனர். இப்படை நடவடிக்கைகளில் தென்னிந்தியாவில் இருந்து மன்னாரில் வந்து குடியேறிய 5,000 கிறிஸ்தவர்களும் இணைந்திருந்தார்கள் எனக் கூட்டோ கூறுகின்றான். (" ..The combined Portuguese forces assisIted by some five thousandchristian paravas who hadfled to Mannar from the tyranny of the Nayak of Madura, Marched on Jaffna and completely defeated the King. ..")

போரில் மன்னனும் அவனது மகனும் படைத்தளபதியும் பல பிரதானிகளும் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். போர் முடிவடைந்த பின்னர் மிகவும் வளம் பெற்றிருந்த அரண்மனை வெற்றியாளர்களால் சூறையாடப்பட்டது பணம், தங்க ஆபரணங்கள், கப்பல்கள் ஆகியவற்றுடன் அக்காலத்தில் போர்த்துக்கலில் உபயோகத்திலிருந்த புதிய இராணுவ உபகரணங்களும் அடங்கியிருந்தன. (Couto: p. 393 - 4.)

இதன் பின்னர் அரசின் முதலிமார்கள், பிறதலைவர்கள் ஆகியோரை அழைத்து,

போர்த்துக்கல் மன்னனின் மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொண்டு சத்தியம் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். அவர்களும் அதற்கு இசைந்தனர். இதன் பின்னர் படைத்தளபதியும், மதகுருமார்களும் இணைந்து கூடிய சபையின் தீர்மானப்படி சுதேச அரசகுமாரன் ஒருவனை ஆட்சியாளனாகப் பதவியில் அமர்த்தினர். இதன்படி போரின் போது போத்துக்கேயரிடம் அடைக்கலம் பெற்றவனும், 1570 – 1582 காலத்தில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் போர்த்துக்கேய ஆதரவுடன் அரசு நடத்திய பெரிய பிள்ளையின் மகனுமாகிய எதிர்மன்னன் சிங்ககுமாரன் எ்பவனைப் பதவியில் அமர்த்தினர். இவ்வாறு செய்வதற்குப் பல நல்ல காரணங்கள் இருப்பதாகவும் கருதினர். இதன் பின்னர் இராச்சியத்தின் துறைகளில் நின்ற கடற்கலங்கள் இரண்டினைத் தவிர மிகுதி யாவற்றினையும் அழித்தனர். தென்னிந்திய, முஸ்லீம் படைவீரர்கள் அழிக்கப்பட்டனர். மன்னனின் வேண்டுகோளின்படி 100 போர்த்துக்கேயரையும், 200 கூலிப்படையினரையும் உள்ளடக்கிய ஒரு படைப்பிரிவு, நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது.

இவை 1591 ஆம் ஆண்டுப் படையெடுப்பின் பின் பெற்றாடோவினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகள் பற்றி கேய்ரோஸ் சுவாமிகள் தரும் விபரங்களாகும். இக்குறிப்பிட்ட காலப்பகுதி குறித்து நூல்களை எழுதிய, இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரலாற்றாசிரியர் இங்கு இடம்பெற்ற நடவடிக்கைகளை ''நல்லூர் உடன்படிக்கை (Nallur Convention) என அழைத்துள்ளனர்.

இது குறித்த விடயங்களைக்கொண்ட ஆவணங்கள் போர்த்துக்கல் ஆவனச்சாலைகளில் உள்ளனவா எனத் தெரியவில்லை. ஆனால் போர்த்துக்கேயரின் இலங்கைத் தொடர்புகள் குறித்த மூல ஆவணங்களைப் பரிசோதிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்ற பேராசிரியர் சந்திரா த சில்வா தரும் மறைமுகமான குறிப்பு அத்தகைய ஒரு ஆவணம் இருக்கக்கூடும் எனத் தீர்மானிக்க வைக்கின்றது. அஃதாவது 1591 ஆம் ஆண்டுத் தீர்வின்படி போர்த்துக்கேயர் 12 யானைகளையும். வலிகாமம், வடமராட்சி ஆகிய மாகாணங்களின் வருமானத்தையும் பெற்றனர் பின்னையதன் பெறுமதி 3000 செராபிம்ஸ்

By the terms of the settlement of 1591 the Portuguese obtained twelve elephants as well as the revenues of the proivinces of Valikamam and Vadamarchi. The latter was worth over 3000 Xerafims '' (de Silva, C.R. 1972, p. 200 n)

மேற்படி ஆதாரங்களில் இருந்து 1591 ஆம் ஆண்டின் பின் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் பின்வரும் நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்ட ஆட்சியாளரால் ஆளப்பட்டது எனக்கூறலாம். அவையாவன:

1. ''அவர்கள் வருடாந்தம் பன்னிரண்டு யானைகளையும் வலிகாமம், வடமராட்சி ஆகிய மாகாணங்களில் இருந்து கிடைக்கும் வருமானங்களையும் போர்த்துக்கேயருக்குத் திறையாக வழங்கவேண்டி இருந்தது

2. யாழ்ப்பாண அரசின் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் முழுமையாகக் கட்டுபபடுத்தப்பட்டன. போர்த்துக்கேயரின் எதிரிகள் அகற்றப்பட்டனர். மேற்கொண்டு எவரையும் அனுமதிக்கக் கூடாது.

3. இதன்மூலம் வருவாயில் பெருமளவு பங்கினைப் பெற்றிருந்த வெளிநாட்டு வர்த்தகம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

4. நாட்டின் சகல பகுதிகளிலும் கட்டுப்பாடற்ற வகையில் கத்தோலிக்க மத நடவடிக்கைகள் நடைபெறுவதற்கு அனுமதிக்க வேண்டும்.

5. போர்த்துக்கேயரால் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒருவரே போர்த்துக்கேய முடியின் மேலாதிக்கத்தினை ஏற்றுக் கொண்டபின், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஆட்சியாளராகப் பதவி வகிக்க முடியும்.

இத்தீர்வின்படி யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் இறைமை போர்த்துக்கேயர் வசம் செல்வதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அத்துடன் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பொருளாதார பலமும், குறிப்பிடத்தக்க அளவு போர்த்துக்கேயரின் கைக்குச் சென்றது. இப்பிரதேசத்தில் கத்தோலிக்க மதத்திற்குத் தழுவிய ஒரு பிரிவினர் போர்த்துக்கேயருக்குச் சாதகமாக எழுச்சி பெறுவதையும் காணமுடிகின்றது.

சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் அரசியல், பொருளாதார, சமய துறைகளில் மாற்றங்களைச் சுட்டி நிற்கும் இந்த அம்சங்கள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியைக் குறிப்பதாக அல்லது இந்த இராச்சியத்தில் பின்னர் போர்த்துக்கேயர் நேரடி ஆட்சி பெறுவதற்கு வழி செய்வதாக அமைந்தது. Jaffna was one step nearer to direct control by the Portuguese '' Abeysinghe T. 1986, p 3)

இவ்வுடன்பாட்டின்படி எதிர்மன்ன சிங்ககுமாரன் ஆட்சியை நடத்திய ஒரு சிறிது காலத்திற்கு உள்ளாகவே இராச்சியத்திற்குள் ஒரு சதி முயற்சி இடம்பெற்றது. அரசின் முதலிமார்களும், பிற தலைவர்களும் இதில் ஈடுபட்டனர். தஞ்சாவூர், கண்டி ஆகிய அரசுகளிடம் இருந்து படையுதவி பெற்றனர். இராமேஸ்வரத்தில் இருந்து ஒரு இராசகுமாரனை அழைத்து ஆட்சியில் அமர்த்த முனைந்தனர். 'இதனை முன்கூட்டியே அறிந்த எதிர்மன்ன சிங்ககுமாரன் மன்னாரில் இருந்த போர்த்துக்கேயருக்குத் தகவல் அனுப்பினான். உதவிக்கு வந்த போர்த்துக்கேயர் சதி முயற்சியை முறியடித்தனர். (Queyroz. p.454)

எதிர்மன்னசிங்க குமாரன் ஏப்ரல் 1761 வரை ஆட்சியை நடத்தினான். (de. Silva, C. R. 1972 p. 202) அவன் ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் போர்த்துக்கேயரின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றி வந்தான். மத நடவடிக்கைகளுக்கு வேண்டிய உதவிகளை வழங்கினான். ஆனால் பிற்பட்ட காலத்தில் மறைமுகமாகப் போர்த்துக்கேயருக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டான். கத்தோலிக்க மதத்திற்குச் சாதகமற்ற நடவடிக்கைகளுலும் செயற்பட்டான். போர்த்துக்கேய அலுவலர்களும் மதகுருமார்களும் மன்னனிடம் மீண்டும் மீண்டும் நிதியையும் நிலப்பகுதிகளையும் வழங்குமாறு தொல்லை கொடுத்து வந்தனர். மன்னனும் போர்த்துக்கேயரின் திகப்படியான கட்டுப்பாடுகளில் இருந்தும் கெடுபிடிகளில் இருந்தும் விடுபட்டுக் கொள்ள விரும்பியதோடு, உள்ளூர் மக்களின் விசுவாசத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வகையில் அவர்களது அபிலாசைகளுக்கும் இயைந்து நடக்க விரும்பினான். இவற்றின் காரணமாக நேரடியாக அல்லாது போனாலும் மறைமுகமாகப் பல காரியங்களைச் செய்தான். பிறர் செய்வதற்கும் அனுமதித்தான். அந்த வகையில் மன்னார் அதிகாரிகள் திறை பெற்றுக்கொள்வதில் மேற்கொண்டுவந்த அத்துமீறல் செயல்கள் பற்றிக் கோவாவில் இருந்த இராஜப் பிரதிநிதிக்குப் பல தடவைகள் முறைப்பாடு செய்திருந்தான்.

கண்டி அரசில் ஆட்சியை நடத்தி வந்த விமலதர்ம சூரியனுக்கும் (1593 - 1604), அவனுக்குப்பின் ஆட்சி நடத்திய சேனரதனுக்கும் (1604 - 1635) தென்னிந்தியாவில் இருந்து படையுதவி, ஆயுத உதவி ஆகியவை கிடைப்பதற்கு உதவி செய்தான்.

எதிர்மன்னசிங்ககுமாரனின் செயற்பாடுகள் குறித்து 1595 ஆம் ஆண்டில் இருந்தே போர்த்துக்கேயர்கள் ஐயப்பாடு கொண்டிருந்தனர். குறிப்பாகக் கண்டி மன்னனுக்கு உதவும் விடயம் தெரிந்திருந்தது. 1614 ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கல்

மன்னன், கொழும்பில் உள்ள பிரதான தளபதிக்கு அனுப்பிய அறிவுறுத்தல் கடிதத்தில், எதிர்மன்னசிங்ககுமாரனைப் பதவியில் இருந்து நீக்குமாறு கூறியிருந்தான். (de. Silva, C. R. 1972, p. 11)

எதிர்மன்னசிங்ககுமாரன் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு எதிராக உள்ளூர் மக்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளையும் மறைமுகமாக ஆதரித்தான். (Queyroz 445) Abeysinghe, 1986, p. 3) இவ்வாறு பார்க்குமிடத்து, பெயரளவில் போர்த்துக்கேய மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொண்ட எதிர்மன்னசிங்ககுமாரன் செயலளவில் தனது சுயாதீனத்தை இயலுமான அளவிற்குப் பேணியிருந்தான் எனக் கொள்ளமுடிகின்றது.

போர்த்துக்கேய ஆதிக்க விஸ்தரிப்பின்போது, சுதேச ஆட்சியாளர்கள் தம்மிடையேயான போட்டிகளை விட்டு, அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக ஒருங்கிணைந்து செயற்பட்டமை இக்காலகட்டத்தில் இயல்பான ஒரு நிகழ்வாக இருந்தது. குறிப்பாகக் கண்டிக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்குமிடையிலான உறவு இக்காலத்தில் நெருக்கமானதாக இருந்தது. சேனரதன் தன் புதல்வர்களுக்கு யாழ்ப்பாண அரசுக்குரிய இளவரசிகளைத் திருமணம் செய்தமையும் யாழ்ப்பாணம் போர்த்துக்கேயரால் கைப்பற்றப்பட்டபின் சேனரதன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து போர்த்துக்கேயரை விரட்டுவதற்குப் படையெடுப்புக்களை மேற்கொண்டமையும் குறிப்பிடத்தக்க விடயங்களாகும்.

போர்த்துக்கேயர் 1591 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிய பின்னர் இத்தகைய ஆட்சிமுறையை ஏற்படுத்த விரும்பியமைக்கான காரணங்கள் யாவை என நோக்குவதும் அவசியமானதாகும். படைபலத்தின் மூலம் (சிறிதளவு உள்ளூர் ஆதரவும் இருந்திருக்கலாம்) வெற்றி பெற்ற போர்த்துக்கேயர் நேரடி ஆட்சியை ஏற்படுத்த விரும்பவில்லை.

ஏனெனில் தாம் பெறக்கூடிய யாவற்றையும் தமது தயவில் தங்கியிருக்கும் ஒரு ஆட்சியாளன் வாயிலாகப் பெற்றுக்கொள்ளும் சாத்தியமிருந்தது; இவ்வாறு ஒரு முறையினைக் கையாளுமிடத்து, தாம் எதையும் இழந்து விடுவதாக இருக்கவில்லை. நேரடி ஆட்சியைப் பெறும் கொள்கை சற்றுப் பிற்பட்ட காலத்திலேயே போர்த்துக்கேயரால் கைக்கொள்ளப்படத் தொடங்கியது.

அத்துடன் நேரடி ஆட்சியை நிலைநாட்டி நிர்வாகம் செய்யக்கூடிய நிலைக்கு யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தயார்படுத்தப்பட்டு இருக்கவில்லை. அதாவது கைப்பற்றுதல் போன்று, நிர்வாகம் செய்வதென்பது இலகுவானதல்ல. அதற்குக் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் வாழும் மக்களின் ஒரு பகுதியினரது ஆதரவாயினும் அவசியமானதாகும். போர்த்துக்கேயரை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு பிரிவினராயினும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் வளர்க்கப்படவில்லை. 1591 இன் பின்னரே மதமாற்ற நடவடிக்கைகள் காரணமாக போர்த்துக்கேயரை ஆதரிக்கும் ஒரு பிரிவினர் உருவாகத் தொடங்கினர்.

1591 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் செய்து கொள்ளப்பட்டது போன்ற உடன்பாடுகள், போர்த்துக்கேயரின் கடல் கடந்த நடவடிக்கையின்போது, பிற இடங்களிலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. 1632 இல் கோவாவிலும், 1640 இல் பிறேசிலும் இத்தகு உடன்பாடுகள் செய்யப்பட்டன எனக்கூறப்படுகின்றது. கோட்டை அரசிலும் 1597 இல் ஒரு உடன்பாடு செய்யப்பட்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் போர்த்துக்கேயர் கால இலங்கை வரலாறு பற்றி எழுதிய வண். எஸ். ஜி. பெரேரா (Perera, S. G, p. 57) போன்றவர்கள், யாழ்ப்பணே அரசில் செய்யப்பட்ட தீர்வினை ''நல்லூர் உடன்படிக்கை'' (Nallur Convention) எனவும், கோட்டையில் செய்யப்பட்ட ஒழுங்குபாட்டினை ''மல்வானை உடன்படிக்கை'' (Malwana Convention) எனவும் அழைத்தனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இக்காலப் பகுதி பற்றி ஆய்வு நடத்திய ரிகிரி அபய சிங்க அவர்கள், ''மல்வானை உடன் படிக்கை என்ற புனைவு'' (Abeysinghe, T. '' The Myth of the Malwana Convention'' Thes Ceylon Journal of Historical and Social Studies, Vol. VII No, I 1965 p. 67 - 72) என எழுதியுள்ள கட்டுரையில், தர்மபால மன்னன் இறந்ததும் போர்த்துக்கேயர் கொழும்பில் ஒரு சபையினைக் கூட்டினர். அதில் இராச்சியத்தின் பிரதானிகள், முதலிமார்கள் ஆகியோர் அழைக்கப்பட்டு போர்த்துக்கல் மன்னனின் கீழ் அம்மக்கள் ஆளப்படுவதால் போர்த்துக்கல் நாட்டின் சட்டப்படி ஆளப்படுவார்கள் எனவும் அதனை ஏற்று சத்தியப் பிரமாணம் செய்யும்படியும் கேட்டனர். ஆனால் அம்மக்கள் தாம் இரண்டு தினங்கள் ஆலோசனை செய்த பின்னர் தமது சட்டங்களும் வழக்கங்களும் பெறுமதிமிக்கதாகக் கருதுவதால், அதன்படியே தம்மை ஆளவேண்டும் எனக் கேட்டனர். இதனைப் பரிசீலித்த பின் வேறு வழியில்லாத காரணத்தால் அவர்களின் கருத்திற்கு உடன்பட்டுச் சத்தியப்பிரமாணம் செய்தான். அதன் பின் கோட்டையின் பிரமுகர்களும் போர்த்துக்கல் மன்னனுக்கு விசுவாசமாகச் சேவையாற்றுவதாகச் சத்தியப்பிரமாணம் செய்தனர். இது 27 மே 1597 இல் தர்மபாலன் இறந்த சில தினங்களுக்குள் செய்யப்பட்டது. கூட்டோவின் குறிப்பின்படி இவ்வுடன்பாடு கொழும்பிலேயே செய்யப்பட்டது. இதனையே பின்னர் வந்தவர்கள் பின் போர்த்துக்கேயரின் தலைநகராகத் தெரிவு செய்து நிர்வாகம் நடத்திய மல்வானையில் இடம்பெற்றதாகக் கருதினர். குவெய்ரோஸ் சுவாமிகளின் இறுதித் தொகுதிகளில் மல்வானை உடன்பாடு (Quez p. 1010) பற்றிய குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றிருந்தாலும், அது பிற்காலத்தில் 1630 களில் உருவாகிய ஒரு புனைவின் வெளிப்பாடென்பது, மேற்படி ஆசிரியரின் கருத்தாகும்.

எவ்வாறாயினும் கோட்டையில் இராச்சியத்தின் பிரதானிகளுக்கும் போர்த்துக்கேய ஆட்சியாளர்களுக்கும் இடையில் ஒரு உடன்பாடு இடம்பெற்றதை அவர் ஏற்றுள்ளார். கோட்டை இராச்சியத்தில் இடம்பெற்ற உடன்பாடு அங்கு போர்த்துக்கேயரின் நேரடி ஆட்சி இடம்பெறுவதைக் குறித்து நின்றது. ஆனால் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் இடம்பெற்ற உடன்பாடு நேரடி ஆட்சி இடம்பெறுவதற்கான முதற்படியாக அமைந்தது. △

உசாத்துணை நூல்கள்

REFERENCES

1. Abeyasinghe, Tikiri 1965. 'The myth of Malwana Convention.' ;The Ceylon **Journal of Historical and Social Studies. VII (I): 67-72.**

2. .... 1966, **Portuguese rule in Ceylon, - 1594 - 1612.** Colombo: Lake House.

3. .... 1986, **Jaffna under the Protuguese, Colombo**: Lake **House**.

4. Couto, 1909 as translated in J. Royal Asiatic Soc. Ceylon Branch XX. Colombo.

5. De Silva, C. R. 1972. **The Portuguese in Ceylon 1617 - 1638**, Colombo: H. W. Cave & Co.,

6. .... 1987, **Sri Lanka: A History**, New Delhi, Vikas Publishing House.

7. Perera, **S G, A** History of Ceylon 1 1505 - 1796, Colombo, Lake House.

8. Queyroz, Fernao de, 1930, **The Temporal and Shiritual Conquest** of **Ceylon**: (Trans. by Fr. S. G. Perera), Colombo: Acting Government: Printer.

9. Trinidade, Paulo, de (Friar) 1972. Chapters on Introduction of Christianity to Ceylon, taken from the **Conquista Spiritual de Oriente., Trano.** by Rev. Edmund Peiris and Friar Achilles Meersman.